

दानियलको पुस्तक - एक सय एकसठ्ठी नम्बर

बाइबलको अगमवाणीको दर्शन स्थापित गर्न रोमको भूमिका: दानिएल अध्याय एघारको विस्तृत परीक्षण

Jeff Pippenger

2024-03-27

दानिएल अध्याय एघारको दर्शन बाइबलका भविष्यवाणीसम्बन्धी सबै दर्शनहरूको मुख्य सन्दर्भबिन्दु हो, र अध्याय एघारको दर्शन रोमको प्रतीकद्वारा स्थापित गरिएको छ।

अनि ती दिनहरूमा दक्षिणका राजाको विरुद्ध धेरै जना उठ्नेछन्; तेरा जनतामध्येका लुटेराहरू पनि दर्शनलाई स्थापित गर्न आफूलाई उचाल्नेछन्; तर तिनीहरू लड्नेछन्। दानिएल ११:१४।

जोन्सले अघिल्लो पदलाई यसरी सम्बोधन गर्छन्:

“जब एमोरीहरूले आफ्नो अधर्मको परिमाण पूरा गरे, तिनीहरूको स्थान परमेश्वरका प्रजा इस्राएललाई दिइयो। जब इस्राएलले, अन्यजातिहरूको मार्ग पछ्याउँदै, अधर्मको कटोरा पनि भर्‍यो, तब परमेश्वरले बाबेलको राज्य उठाउनुभयो, र सबै कुरा हटाइदिनुभयो। जब बाबेलले आफ्नो अधर्मको कटोरा भर्‍यो, तब त्यो सामर्थ्य फारसलाई हस्तान्तरण गरियो। अनि जब फारसीहरूको दुष्टताका कारण स्वर्गदूत फर्काइयो, तब यूनानको प्रधान आउँछ र त्यसलाई बढाेर लैजान्छ।”

“अनि ग्रीसको शक्ति कति समयसम्म रहिरहनुपर्ने थियो? त्यो कहिले तोडिनुपर्ने थियो? ‘जब अपराधीहरूको अधर्म पूर्णतामा पुगेको हुनेछ।’ त्यो जाति आफ्नो अधर्मको माप पूरा नगरेसम्म स्थिर रहन्छ, र त्यसपछि शक्ति अर्को राज्यमा सरेर जान्छ। जुन शक्तिमा त्यो सरेर गयो, त्यो रोमी शक्ति थियो, जसरी हामी दानिएल ११:१४ बाट जान्दछौं। ‘अनि ती समयहरूमा दक्षिणका राजाको विरुद्ध धेरै जना उठ्नेछन्; साथै तेरा प्रजामध्येका लुटेराहरूले दर्शनलाई स्थापित गर्न आफूलाई उच्च पार्नेछन्; तर तिनीहरू पतित हुनेछन्।’ यस जातिलाई लुटेराहरूको जातिको रूपमा औल्याइएको छ—लुटेराहरूका सन्तान, जसरी पाठको सीमान्त टिप्पणीमा भनिएको छ।”

“यीहरू तिनै हुन् जसलाई अब राज्य दिइएको छ, र केका लागि?—‘लुटेराहरूका सन्तानहरूले दर्शन स्थापित गर्न आफूलाई उच्च पार्नेछन्।’ जब यो राष्ट्र दृश्यमा आउँछ, तब त्यही कुरा प्रवेश गर्छ जसले दर्शनलाई स्थापित गर्छ, अर्थात् त्यो कुरा जो दर्शनको एक महान् उद्देश्य हो, दर्शनको क्रमरेखामा रहेको त्यो एक प्रमुख चिह्न, जुन परमेश्वरले सबै युगहरूका लागि अगमवक्ताहरूको माध्यमबाट दिनुभएको छ।” A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

जोन्स भन्छन् कि जब रोमी शक्ति “दृश्यमा आउँछ, तब त्यही कुरा प्रवेश गर्दछ जसले” ... “भविष्यद्वक्ताहरूमार्फत परमेश्वरले सबै समयका लागि दिनुभएको दर्शनको रेखालाई स्थापित गर्दछ।” मिलरको इतिहासमा प्रोटेस्टेन्टहरूले, जसरी अहिले लाओडिसिया एडभेन्टवादले सिकाउँछ, तिमीहरूका मानिसहरूका डाँकुहरूले एन्टिओकस एपिफानेसलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् भनी सिकाए, जो ईसा पूर्व १७५ देखि १६४ सम्म शासन गर्ने एक सेल्युसिड राजा थियो। ऊ सेल्युसिड वंशको सदस्य थियो, जो अलेक्जेन्डर महान्को साम्राज्य विघटन भएपछि उत्पन्न भएका ग्रीक उत्तराधिकारी राज्यहरूमध्ये एक थियो। यस विषयको विवाद मिलराइट इतिहासमा यति विशिष्ट थियो कि एन्टिओकस एपिफानेसको पहिचान १८४३ को अग्रज चार्टमै प्रस्तुत गरिएको छ।

चार्टमा अन्तियोकसको उल्लेखले परमेश्वरको भविष्यसूचक वचनमा नपाइने कुराप्रतिको एक मात्र सन्दर्भलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। त्यो त्यहाँ त्यस कालका प्रोटेस्टेन्टहरूको झूटा शिक्षालाई खण्डन गर्नका लागि राखिएको हो, जुन अहिले लाओडिसियन एडभेन्टिज्मको झूटा शिक्षा हो। रोमले “सबै समयका लागि परमेश्वरले अगमवक्ताहरूको

माध्यमद्वारा दिनुभएको दर्शनको रेखा” स्थापित गर्ने सांसारिक शक्ति हो भन्ने कुराको महत्त्वको गहिराइ विलियम मिलरले बुझेका थिए कि थिएनन्, त्यो सन्देहास्पद छ; तर रोमले नै दर्शन स्थापित गर्छ भन्ने तथ्यलाई सुदृढ रूपमा प्रतिक्रिया गर्नका लागि त्यो पर्याप्त रूपमा स्पष्ट थियो।

जहाँ दर्शन हुँदैन, त्यहाँ मानिसहरू नाश हुन्छन्; तर व्यवस्थालाई पालन गर्ने धन्य हो। हितोपदेश 28:14।

सुलेमानले अभिलेख गरे कि जहाँ दर्शन हुँदैन, त्यहाँ मानिसहरू नष्ट हुन्छन्, र पद चौधमा रहेको हिब्रू शब्द “दर्शन” सुलेमानको हितोपदेशमा प्रयोग भएको त्यही शब्द हो। दर्शन जीवन र मृत्युको प्रस्ताव हो, र “दर्शन” रोमको प्रतीकद्वारा स्थापित गरिएको छ। पद चौधमा रहेको “दर्शन” शब्द हबकूक, अध्याय दुईमा प्रयोग भएको दर्शनकै त्यही शब्द हो।

म मेरो पहारामा उभिनेछु, र मीनारमाथि चढेर आफूलाई त्यहाँ स्थापित गर्नेछु, र उहाँले मसँग के भन्नुहुनेछ, अनि जब म ताडना पाउँछु तब मैले के उत्तर दिनुपर्छ, त्यो हेर्न चौकस रहनेछु। तब परमप्रभुले मलाई उत्तर दिनुभयो, र भन्नुभयो, दर्शन लेख, र त्यसलाई पत्रिकाहरूमा स्पष्टसँग लेख, ताकि जसले त्यसलाई पढ्छ ऊ दौडन सकोस्। किनकि दर्शन तोकिएको समयको निम्ति अझै छ; तर अन्त्यमा त्यसले बोल्नेछ, र झूटो ठहरिनेछैन; यद्यपि त्यसमा ढिलाइ भएजस्तो लागे पनि, त्यसको प्रतीक्षा गर; किनकि त्यो निश्चय नै आउनेछ, त्यो ढिलाइ गर्नेछैन। हबकूक 2:1-3.

पहिलो पदमा रहेको “reproved” भन्ने शब्दको अर्थ “तर्क गरियो” भन्ने हुन्छ। विलियम मिलर पहिलो र दोस्रो स्वर्गदूतका आन्दोलनको इतिहासमा गढीमाथि खडा गरिएका पहरदार थिए, र जब भविष्यसूचक प्रतीकवादमा उनले आफ्नो इतिहासको विवादमा आफूले के उत्तर दिनुपर्छ भनी सोधे, तब उनलाई दर्शन लेख्नु भनियो, जुन रोमको प्रतीकद्वारा स्थापित गरिएको छ। यस तथ्यसँग मेल खाँदै, जब मिलरवादीहरूले हबकूकका यी तीन पदहरूको परिपूर्तिमा 1843 को अग्रगामी चार्ट तयार पारे, तब उनीहरूले आफूहरू संलग्न भएको विवादको ठीक केन्द्रबिन्दुतर्फ संकेत दिए। निःसन्देह, तिनीहरूले अन्तिमोको एपिफानेस नै दर्शन स्थापित गर्ने शक्ति थियो भन्ने मूर्खतापूर्ण तर्कतर्फ आफूहरूको सन्दर्भले हबकूक अध्याय दुईको विवादलाई प्रतिनिधित्व गर्छ भन्ने कुरा बुझेका थिएनन्, तर सिस्टर ह्वाइटले त्यो चार्ट “प्रभुको हातद्वारा निर्देशित गरिएको थियो, र त्यसलाई परिवर्तन गरिनु हुँदैन” भनिन्, त्यसैले चार्टमा विवादसम्बन्धी सन्दर्भ परमेश्वरकै हातबाट आएको थियो।

मिलरवादीहरूले यो कुरा ठीकसँग बुझे कि १९ अप्रिल, १८४४ को पहिलो निराशाले हबकूकद्वारा तथा मत्तीको दस कन्याहरूको दृष्टान्तद्वारा उल्लिखित ढिलाइको समयको आरम्भ गरायो। तिनीहरूले यो पनि बुझे कि ती दुवै अगमवाणीहरू सिधै इजकिएल अध्याय बाह्रसँग सम्बन्धित छन्, जहाँ इजकिएलले यस्तो समयावधिलाई पहिचान गर्छन् जसमा प्रत्येक दर्शनको प्रभाव पूरा हुनेछ। “दर्शन” भन्ने त्यो शब्द त्यही हिब्रू शब्द हो, जसलाई हामी अहिले विचार गरिरहेका छौं। यही कारणले जोन्स सही छन् जब उनी भन्छन्, “जब” रोम “मञ्चमा प्रकट हुन्छ, तब त्यहाँ त्यस्तो कुरा प्रवेश गर्छ जसले दर्शनलाई स्थापित गर्छ, त्यो कुरा जो दर्शनको एउटा महान् उद्देश्य हो, दर्शनको रेखाभित्रको एक प्रमुख चिन्ह हो, जुन परमेश्वरले सबै समयका लागि अगमवक्ताहरूद्वारा दिनुभएको छ।” रोमले परमेश्वरको अगमवाणीयुक्त वचनको सम्पूर्ण दर्शनलाई स्थापित गर्छ, र अझ विशेष रूपमा भन्नुपर्दा, अध्याय एघारको सम्पूर्ण संरचना रोममाथि नै निर्मित छ।

जब सिस्टर ह्वाइटले दानियल अध्याय एघारको अन्तिम परिपूर्तिलाई उल्लेख गर्दै “यस भविष्यवाणीको परिपूर्तिमा घटिसकेको इतिहासको धेरै भाग फेरि दोहोरिनेछ” भनी बताउनुहुन्छ, तब उहाँले दानियल अध्याय एघारका पहिले नै पूरा भइसकेका इतिहासहरूले दानियल अध्याय एघारका अन्तिम पदहरूको प्रतीकरूपमा कार्य गरेका थिए भन्ने कुरा पहिचान गरिरहनुभएको हुन्छ। अध्याय एघारका अन्तिम पदहरूको विषय उत्तरको राजा हो, जसले त्यहाँ आधुनिक रोमको प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यसकारण, दानियल अध्याय एघारका ती इतिहासहरू, जो दोहोरिन्छन्, रोमको प्रतिनिधित्व गर्ने इतिहासहरू हुन्।

अध्याय एघारका अन्तिम छ पदहरूमा आधुनिक रोम (उत्तरको राजा) ले तीन भौगोलिक शक्तिहरूमाथि विजय प्राप्त गर्छ। पद ४० मा उसले दक्षिणका राजामाथि (१९८९ मा पूर्व सोभियत संघ), गौरवशाली देशमाथि (चाँडै आउन लागेको आइतबारको व्यवस्थाको समयमा संयुक्त राज्य अमेरिका), र मिश्रदेशमाथि (संयुक्त राष्ट्रसंघद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सम्पूर्ण संसार) विजय प्राप्त गर्छ। दानिएल अध्याय ११ मा मूर्तिपूजक रोमलाई त्यतिबेलाको ज्ञात संसार कब्जा गर्न तीन भौगोलिक शक्तिहरूमाथि विजय प्राप्त गरेको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, र त्यसपछि पृथ्वी कब्जा गर्न पोपीय रोमलाई तीन भौगोलिक शक्तिहरूमाथि विजय प्राप्त गरेको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ।

अन्यजातीय रोमको यस अध्यायमा पहिलो पटक पद चौधमा उल्लेख गरिएको छ, यसलाई दर्शनलाई स्थापित गर्ने प्रतीकको रूपमा पहिचान गराउन; तर यसको शक्तिमा उदयको विषयचाहिँ पद सोह्रसम्म सम्बोधन गरिएको छैन। सिकन्दर महान्को राज्य परमेश्वरको भविष्यसूचक वचनको परिपूर्तिमा चार भागमा विभाजित भयो, तर ती चार भागहरू शीघ्रै दुई प्रमुख विरोधी शक्तिहरूमा एकीकृत भए, जसलाई अध्यायको समाप्तिसम्म जारी रहने भविष्यसूचक वृत्तान्तमा या त दक्षिणका राजा वा उत्तरका राजाको रूपमा पहिचान गरिएको छ। पद चौधमा रोमको उदयशील शक्तिको उल्लेख दर्शनलाई स्थापित गर्ने शक्तिको रूपमा गरिएको छ, तर सम्बोधन गरिँदै गरेका विषयहरू उत्तर र दक्षिणका राजाहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका सिकन्दरको राज्यका अवशेषहरूबीचका संघर्षहरू हुन्।

पन्ध्रौँ पदमा ती दुई राजा अझै पनि आफ्ना संघर्षमा संलग्न छन्, र उत्तरका राजा प्रबल भइरहेका छन्। तर सोह्रौँ पदमा रोम आइपुग्छ, र त्यस पदले भन्छ, “तर जो उसको विरुद्ध आउँछ,” अर्थात् जब रोम त्यस उत्तरका राजाको विरुद्ध आउँछ, जो भर्खरै दक्षिणका राजामाथि प्रबल भएको थियो, तब उत्तरका राजा रोमको सामना गर्न असमर्थ हुनेछ। रोम प्रबल हुन्छ, र सोह्रौँ पदमा रोम यहूदाको महिमामय देशमा पनि उभिनुपर्ने थियो। सत्रौँ पदमा रोमले “आफ्नो सारा राज्यको शक्तिसहित प्रवेश गर्न आफ्नो मुख लगाउनेछ।” उसले आफ्नो सामु उभिन असमर्थ रहेको उत्तरका राजालाई अधीनमा लियो, त्यसपछि उसले यहूदालाई लियो, अनि त्यसपछि ऊ मिश्रभित्र प्रवेश गर्‍यो।

र ती दिनहरूमा धेरै जना दक्षिणका राजाको विरुद्धमा उठ्नेछन्; तिम्रा प्रजाका डाकूहरू पनि दर्शनलाई स्थापित गर्न आफूलाई उचाल्नेछन्; तर तिनीहरू पतन हुनेछन्। तब उत्तरका राजा आउनेछन्, र घेराबन्दीको ढिस्को उठाउनेछन्, अनि सबैभन्दा बलियो किल्लायुक्त सहरहरू लिनेछन्; दक्षिणका सेनाहरूले प्रतिरोध गर्न सक्नेछैनन्, न त उसका चुनिएका प्रजाले, न त प्रतिरोध गर्न कुनै शक्ति नै रहनेछ। तर जो उसको विरुद्धमा आउनेछ, उसले आफ्नै इच्छाअनुसार गर्नेछ, र उसको सामुन्ने कोही पनि खडा हुन सक्नेछैन; अनि ऊ सुन्दर देशमा खडा हुनेछ, जुन उसको हातद्वारा विनाश गरिनेछ। उसले आफ्नो सारा राज्यको सामर्थ्यसहित प्रवेश गर्न आफ्नो मन दृढ पार्नेछ, र सीधा मानिसहरू पनि उसँगै हुनेछन्; यसरी नै उसले गर्नेछ; अनि उसले त्यसलाई स्त्रीहरूको छोरी दिनेछ, उसलाई भ्रष्ट पार्न; तर ऊ उसको पक्षमा ठहरिनेछैन, न त उसको लागि नै हुनेछ। दानिएल ११:१४-१७।

यी पदहरूमा चित्रित विजय दानियल अध्याय आठको एक परिपूर्ति हो।

तिनीहरूमध्ये एकबाट एउटा सानो सिङ निस्क्यो, जो दक्षिणतर्फ, पूर्वतर्फ, र सुन्दर देशतर्फ अति नै ठूलो हुँदै गयो। दानियल ८:९।

नवौँ पदको सानो सीङ मूर्तिपूजक रोम हो, र नवौँ पदले, अध्याय एघारका चौधदेखि सत्र पदहरूसँग सहमत हुँदै, यो पहिचान गराउँछ कि मूर्तिपूजक रोमले संसारमाथि आफ्नो नियन्त्रण स्थापित गर्ने क्रममा तीन भौगोलिक एकाइहरूलाई विजय गर्ने थियो। ती एकाइहरू दक्षिण (मिश्र), पूर्व (सिरिया, उत्तरका राजा) र सुन्दर भूमि (यहूदा) थिए। सोह्रौँ र सत्रौँ पदहरूको इतिहासले चालीसदेखि त्रिचालीस पदहरूमा आधुनिक रोमको ऐतिहासिक तीन-चरणीय विजयको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ, किनकि सिस्टर ह्वाइटले यसरी भन्नुभएको छ, “यस भविष्यवाणीको पूर्तिमा घटिसकेको इतिहासको धेरै भाग पुनः दोहोरिनेछ।”

“यद्यपि मिश्र उत्तरका राजा एन्टिओकसको सामु खडा रहन सकेन, तैपनि एन्टिओकस रोमीयहरूका सामु खडा रहन सकेन, जो अब उसको विरुद्ध आएका थिए। अब कुनै पनि राज्यहरू यस उदयमान शक्तिको प्रतिरोध गर्न

लामो समयसम्म सक्षम रहेनन्। ई.पू. ६५ मा पोम्पेले एन्टिओकस एशियाटिकसलाई उसका स्वामित्वहरूबाट वञ्चित गरी सिरियालाई रोमी प्रान्तमा परिणत गरेपछि, सिरिया विजित भयो र रोमी साम्राज्यमा समावेश गरियो।”

“त्यही शक्ति पवित्र भूमिमा पनि उभिनु थियो, र त्यसलाई भस्म गर्नु थियो। रोम ई.पू. १६२ मा परमेश्वरका मानिसहरू, यहूदीहरूसँग सन्धिद्वारा सम्बद्ध भयो, जुन मितिदेखि यसले भविष्यवाणीको कालक्रममा एक प्रमुख स्थान ओगटेको छ। तथापि, यसले यहूदियामाथि वास्तविक विजयद्वारा अधिकारक्षेत्र भने ई.पू. ६३ सम्म प्राप्त गरेन; र त्यसपछि निम्न प्रकारले।”

“पोम्पेयले पोन्टसका राजा मिथ्रिडेसविरुद्धको आफ्नो अभियानबाट फर्केर आउँदा, यहूदियाको मुकुटका लागि दुई प्रतिद्वन्द्वी—हाइर्कानुस र एरिस्टोबुलुस—संघर्षरत थिए। उनीहरूको मुद्दा पोम्पेयसमक्ष प्रस्तुत भयो, र उनले चाँडै नै एरिस्टोबुलुसका दाबीहरूको अन्यायपूर्णता बुझे, तर अरबियातर्फको आफ्नो दीर्घकालदेखि अभिलाषित अभियान पूरा भएपछि मात्र यस विषयमा निर्णय गर्ने इच्छा गरे, र त्यसपछि फर्केर आएर न्यायसंगत र उचित ठहरिने रीति अनुसार उनीहरूको विषय टुङ्ग्याउने प्रतिज्ञा गरे। पोम्पेयका वास्तविक भावनाहरू बुझेर एरिस्टोबुलुस हतारिँदै यहूदियामा फर्कियो, आफ्ना प्रजालाई शस्त्रसज्जित गरायो, र दृढ प्रतिरक्षाको तयारी गर्‍यो, किनकि उसले पूर्वानुमान गरिसकेको थियो कि त्यो मुकुट अर्कैलाई प्रदान गरिनेछ, त्यसैले जुनसुकै जोखिम उठाउन परे पनि त्यसलाई कायम राख्ने दृढ निश्चय उसले गरेको थियो। पोम्पेयले त्यस भगोडालाई नजिकबाट पछ्याए। उनी यरूशलेमको नजिक पुग्दा, एरिस्टोबुलुसले आफ्नो चालप्रति पश्चात्ताप गर्न थालेपछि, उनलाई भेट्न बाहिर आयो, र पूर्ण अधीनता तथा ठूलो धनराशि दिने प्रतिज्ञा गरेर कुरा मिलाउने प्रयत्न गर्‍यो। पोम्पेयले यो प्रस्ताव स्वीकार गरेर गाबिनियसलाई, सैनिकहरूको एक टुकडीको नेतृत्वमा, उक्त धनराशि लिन पठाए। तर जब त्यो लेप्तिनेन्ट-जनरल यरूशलेममा आइपुग्यो, उसले आफ्ना विरुद्ध नगरका ढोकाहरू बन्द पायो, र पर्खालहरूको टुप्पाबाट उसलाई भनियो कि शहर उक्त सम्झौतामा अडिग रहनेछैन।”

“यसरी कुनै दण्डविना आफूलाई छलिन नदिने ठानी, पोम्पेले आफूसँग राखिएको अरिस्टोबुलसलाई बेडीमा हाल्यो, र तुरुन्तै आफ्ना सम्पूर्ण सेनासहित यरूशलेमतर्फ अग्रसर भयो। अरिस्टोबुलसका पक्षधरहरू त्यस स्थानको रक्षा गर्ने पक्षमा थिए; हाइर्कानसका पक्षधरहरूचाहिँ द्वारहरू खोल्ने पक्षमा। पछिल्लाहरू बहुसंख्यक भएकाले र उनीहरूको पक्ष प्रबल ठहरेकाले, पोम्पेलाई नगरमा स्वतन्त्र प्रवेश दिइयो। त्यसपछि अरिस्टोबुलसका समर्थकहरू मन्दिरको पर्वततर्फ पछि हटे, र त्यो स्थानको रक्षा गर्ने निश्चय तिनीहरूमा जति दृढ थियो, त्यसलाई वशमा पार्ने संकल्प पोम्पेमा त्यत्तिकै दृढ थियो। तीन महिनाको अन्त्यमा पर्खालमा आक्रमण गर्न पर्याप्त हुने गरी एउटा भ्वाङ पारियो, र त्यो स्थान तरवारको धारमा कब्जा गरियो। त्यसपछि भएको भयङ्कर हत्याकाण्डमा बाह्र हजार मानिस मारिए। इतिहासकारले टिप्पणी गरेझैं, त्यस समय ईश्वरीय सेवामा संलग्न पुरोहितहरूलाई शान्त हात र अटल अभिप्रायका साथ आफ्नो नियमित कार्य निरन्तर गरिरहेकाले देख्नु अत्यन्त हृदयविदारक दृश्य थियो; वरिपरि उग्र कोलाहल मच्चिरहेको हुँदा पनि तिनीहरू मानौं त्यसप्रति पूर्णतः अनभिज्ञ देखिन्थे, यद्यपि तिनीहरूका मित्रहरू तिनकै चारैतिर मारिइरहेका थिए, र यद्यपि धेरै पटक तिनीहरूकै आफ्नै रगत तिनीहरूका बलिदानहरूको रगतसँग मिसिन पुग्यो।”

“युद्धको अन्त्य गरिसकेपछि, पोम्पेले यरूशलेमका पर्खालहरू भत्काइदिए, यहूदियाको अधिकार-क्षेत्रअन्तर्गत रहेका धेरै सहरहरूलाई सिरियाको अधीनमा सारे, र यहूदीहरूमा कर लगाइदिए। यसरी पहिलो पटक विजयद्वारा यरूशलेम त्यस शक्तिको हातमा पर्यो, जसले ‘महिमामय देश’लाई आफ्नो फलामे पकडमा राखेर अन्ततः पूर्णरूपले नष्ट गर्ने थियो।”

“‘पद 17. उसले आफ्नो सम्पूर्ण राज्यको सामर्थ्यसहित प्रवेश गर्न आफ्नो मुख दृढतापूर्वक लगाउनेछ, र सिधा मानिसहरू उसको साथमा हुनेछन्; यसरी नै उसले गर्नेछ: अनि उसले त्यसलाई स्त्रीहरूको छोरी दिनेछ, उसलाई भ्रष्ट पार्न; तर ऊ उसको पक्षमा स्थिर रहनेछैन, न त उसको निम्ति हुनेछ।’”

“बिशप न्यूटनले यस पदका लागि अर्को पाठ प्रस्तुत गर्छन्, जसले भावलाई अझ स्पष्ट रूपमा व्यक्त गरेको देखिन्छ, यस प्रकार: ‘उसले सम्पूर्ण राज्यभित्र बलपूर्वक प्रवेश गर्न आफ्नो मुख पनि लगाउनेछ।’ पद 16 ले हामीलाई रोमीहरूद्वारा सिरिया र यहूदियाको विजयसम्म ल्यायो। रोमले यसअघि माकेदोन र थ्रेसलाई विजय गरिसकेको थियो। अब मिस्र मात्र ‘सम्पूर्ण राज्य’ अर्थात् अलेक्जेंडरको राज्यको त्यस्तो भाग बाँकी थियो, जुन रोमी शक्तिको अधीनमा ल्याइएको थिएन; र उक्त शक्तिले अब त्यस देशभित्र बलपूर्वक प्रवेश गर्न आफ्नो मुख लगायो।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258-260.

यी लेखहरूमा हामीले एकभन्दा बढी पटक यस कुरालाई पहिले नै ध्यान दिएका छौं कि दानियल ११ का पद ३० र ३१ कसरी पद ४० र ४१ सँग मेल खान्छन्, र पद ३० र ३१ को इतिहास पनि तीनवटा सिङ्ग उखेलिनेसँग मेल खान्छ।

मैले ती सिङ्गहरूलाई हेरिरहेको थिएँ, र हेर, तिनका बीचबाट अर्को एउटा सानो सिङ्ग निस्कियो, जसको सामु पहिलाका सिङ्गहरूमध्ये तीनवटा जरैदेखि उखेलिए; अनि हेर, त्यस सिङ्गमा मानिसका आँखाजस्तै आँखाहरू थिए, र ठूला-ठूला कुराहरू बोल्ने एउटा मुख थियो। ... अनि उसका टाउकामा भएका ती दस सिङ्गहरूको विषयमा, र त्यस अर्को सिङ्गको विषयमा, जो निस्कियो, र जसको सामु तीनवटा ढले; अर्थात् त्यस सिङ्गको विषयमा, जसका आँखाहरू थिए, र एउटा मुख थियो, जसले अति ठूला कुराहरू बोल्थ्यो, र जसको रूप उसका साथीहरूभन्दा अझ दृढ देखिन्थ्यो। दानियल ७:८, २०।

जसरी दानियल अध्याय आठ, पद नौले विजयका तीन भौगोलिक क्षेत्रहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जसले मूर्तिपूजक रोमलाई सिंहासनमा स्थापित गर्‍यो, त्यसरी नै सीङ्गहरू उखेलेर फालिनु (जसले हेरुली, ओस्ट्रोगोथ र भान्डलहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ) ले विजयका ती तीन भौगोलिक क्षेत्रहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, जसले पोपीय रोमलाई सिंहासनमा स्थापित गर्‍यो। ती दुवै इतिहासहरू दानियल ११ का पद चालीसदेखि त्रिचालीससम्मसँग मेल खान्छन्, र ती तीन सीङ्गहरू उखेलेर फालिनु पद तीस र एकतीसको इतिहाससँग मेल खान्छ।

“‘पद ८। मैले ती सिङ्गहरूलाई ध्यानपूर्वक हेरिरहेँ, अनि हेर, तिनीहरूका बीचबाट अर्को एउटा सानो सिङ्ग उम्रियो, जसको अगाडि पहिलाका सिङ्गहरूमध्ये तीनवटा जरैदेखि उखेलिए; अनि हेर, त्यस सिङ्गमा मानिसका आँखाझैं आँखाहरू थिए, र घमण्डका ठूला-ठूला कुराहरू बोल्ने मुख थियो।’

“दानिएलले ती सिङ्गहरूलाई विचार गरे। तिनीहरूका बीचमा एउटा अनौठो गतिविधिको संकेत देखा पर्‍यो। एउटा सानो सिङ्ग (सुरुमा सानो, तर पछि आफ्ना सहचरहरूभन्दा अधिक बलियो) तिनीहरूका बीचमा माथि उठ्यो। आफ्नै स्थान शान्तिपूर्वक फेला पारेर त्यसलाई भर्नुमा त्यो सन्तुष्ट थिएन; त्यसले अरूमध्ये केहीलाई एकातिर धकेल्नैपर्थ्यो, र तिनीहरूका स्थानहरू हडप्नैपर्थ्यो। त्यसको अघि तीनवटा राज्यहरू उखेलिए। यो सानो सिङ्ग, जसलाई हामीले पछि अझ विस्तृत रूपमा ध्यान दिने अवसर पाउनेछौं, पोपसत्ता थियो। यसको अघि उखेलिएका ती तीन सिङ्गहरू हेरुली, ओस्ट्रोगोथहरू, र भान्डलहरू थिए। र तिनीहरू उखेलिनुको कारण यो थियो कि तिनीहरू पोपीय पदानुक्रमका शिक्षा र दाबीहरूको विरोधमा थिए, र यसैले मण्डलीमा रोमका बिशपको सर्वोच्चताका पनि विरोधमा थिए।”

“र ‘यस सिङ्गमा मानिसका आँखाजस्तै आँखाहरू थिए, र ठूला-ठूला कुराहरू बोल्ने एउटा मुख थियो,’ ती आँखाहरू पोपीय पदानुक्रमको चालाकी, सूक्ष्मदृष्टि, धूर्तता, र दूरदर्शिताको उपयुक्त प्रतीक हुन्; र ठूला-ठूला कुराहरू बोल्ने त्यो मुख रोमका बिशपहरूको अहङ्कारी दाबीहरूको उपयुक्त प्रतीक हो।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132-134.

बाइबलको भविष्यवाणीको दर्शन, विशेषतः दानियल अध्याय एघारको दर्शन, स्थापना गर्ने रोम नै हो। त्यस अध्यायमा मिलेराइट आन्दोलनभन्दा अघि पूरा भइसकेको भविष्यवाणीगत इतिहासको धेरै भाग दानियल एघारका अन्तिम छ पदहरूमा पुनः दोहोरिनु थियो। सिंहासनमा मूर्तिपूजक रोम र पोपीय रोम दुवैलाई स्थापना गर्ने तीन भौगोलिक अवरोधहरूको विजय अध्याय एघारमा चित्रित गरिएको छ, र ती दुवै चित्रणहरूले आधुनिक रोम फेरि सिंहासनमा स्थापित हुने समयको पूर्वछाया दिन्छन्। दर्शन स्थापना गर्ने रोम नै हो, र पावलले पोपीय रोम आफ्नो समयमा प्रकट

हुन्छ भनी पहिचान गर्छन्।

कुनै पनि उपायले कसैले तिमीहरूलाई धोका नदिओस्; किनकि पहिले धर्मत्याग नआएसम्म, अनि पापको त्यो मानिस, अर्थात् विनाशको पुत्र, प्रकट नगरिएसम्म त्यो दिन आउनेछैन; जसले परमेश्वर भनिने वा पूजा गरिने सबै कुराको विरोध गर्छ र आफूलाई तिन सबैभन्दा माथि उचाल्छ; यहाँसम्म कि ऊ परमेश्वरझैँ परमेश्वरको मन्दिरमा बसेर आफू नै परमेश्वर हुँ भनी देखाउँछ। के तिमीहरूलाई सम्झना छैन, कि म तिमीहरूसँग हुँदा नै मैले तिमीहरूलाई यी कुराहरू भनेको थिएँ? अनि अब तिमीहरू जान्दछौ, के कुराले उसलाई रोकिराखेको छ, ताकि ऊ आफ्नै समयमा प्रकट होस्। 2 थिस्सलोनिकी 2:3-6.

५३८ वर्षमा बाइबलको भविष्यवाणीअनुसार पापत्वले पाँचौँ राज्यको रूपमा सिंहासन ग्रहण गर्‍यो, र छैटौँ पदलाई विचार गर्ने धेरैले निःसन्देह यो मान्नेछन् कि पावलको अभिप्राय “पापत्व ५३८ मा प्रकट हुने थियो” भन्ने हो। यो सही हुन सक्छ, तर पावलले पहिचान गरिरहनुभएको कुराको कम्तीमा पनि यो गौण सत्य हो। पावल, सबै अगमवक्ताहरूझैँ, आफ्नै समयावधिभन्दा अन्तिम दिनहरूको विषयमा बढी बोलिरहनुभएको छ। उहाँले पापत्व कसरी भविष्यवाणीगत रूपमा प्रकट हुने थियो भन्ने कुरातर्फ संकेत गरिरहनुभएको थियो, किनकि एक अगमवक्ताको रूपमा उहाँ सबै अन्य अगमवक्ताहरूसँग सहमत हुनुहुन्थ्यो। पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, जससँग दर्शन छैन तिनीहरू नाश हुन्छन्, र जससँग दर्शन छैन तिनीहरूसँग दर्शन नभएको कारण यो हो कि दर्शनलाई के ले स्थापित गर्छ भन्ने उनीहरू जान्दैनन्। रोमले दर्शन स्थापित गर्छ भन्ने कुरा जान्नु जीवन-मरणको समझ हो। पावल, अन्य अगमवक्ताहरूसँग सहमत हुँदै, यो पहिचान गरिरहनुभएको छ कि पापीय रोमलाई, जो अन्तिम दिनहरूको रोम हो, प्रकट गर्ने कुरा “त्यसको समय” हो। रोमसँग सम्बन्धित भविष्यवाणीगत “समय” नै रोम के हो र को हो भन्ने कुरा प्रकट गर्ने तत्व हो।

हामी यस अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

प्रेरित पावलले थिस्सलोनिकीहरूलाई लेखेको आफ्नो दोस्रो पत्रमा त्यस्तो महान् धर्मत्यागको भविष्यवाणी गरे, जसको परिणामस्वरूप पोपतान्त्रिक शक्तिको स्थापना हुनेथियो। उनले घोषणा गरे कि ख्रीष्टको दिन तबसम्म आउनेछैन, “पहिले धर्मबाट पतन नआएसम्म, र पापको मानिस, अर्थात् विनाशको छोरो, प्रकट नहोएसम्म; जसले आफूलाई परमेश्वर भनिने वा पूजा गरिने हरेक कुराभन्दा माथि उठाएर विरोध गर्दछ; यहाँसम्म कि ऊ परमेश्वरझैँ परमेश्वरको मन्दिरमा बसेर आफू नै परमेश्वर हो भनी देखाउँछ।” अनि यसबाहेक, प्रेरितले आफ्ना भाइहरूलाई यस्तो चेतावनी दिन्छन् कि “अधर्मको रहस्य त अहिल्यैदेखि कार्यरत छ।” 2 Thessalonians 2:3, 4, 7. त्यति प्रारम्भिक समयमा नै उनले कलीसियाभित्र चुपचाप पसेर पोपतन्त्रको विकासका लागि मार्ग तयार पार्ने भूलहरू देखेका थिए।

“सुरुमा गुप्तरूपमा र मौनतापूर्वक, अनि पछि बलमा वृद्धि हुँदै र मानिसहरूको मनमाथि नियन्त्रण जमाउँदै जाँदा अझ प्रकट रूपमा, ‘अधर्मको रहस्य’ले आफ्नो छलपूर्ण र ईशनिन्दात्मक कार्यलाई अगाडि बढायो। प्रायः थाहै नहुने गरी मूर्तिपूजकताको चलनहरूले मसीही मण्डलीभित्र प्रवेश पाए। मेलमिलाप र अनुरूपताको आत्मा केही समयसम्म त्यस उग्र सतावटद्वारा रोकिएको थियो, जुन मण्डलीले मूर्तिपूजक शासनअन्तर्गत सहनुपरेको थियो। तर जब सतावट थामियो, र मसीही धर्म राजाहरूका दरबार र राजमहलहरूमा प्रवेश गर्‍यो, तब त्यसले ख्रीष्ट र उहाँका प्रेरितहरूको मन्त्र सरलतालाई त्यागेर मूर्तिपूजक पूजाहारीहरू र शासकहरूको ठाटबाट र अहङ्कारलाई अँगाल्यो; र परमेश्वरका आज्ञाहरूको सट्टा त्यसले मानवीय सिद्धान्तहरू र परम्पराहरूलाई स्थापित गर्‍यो। चौथो शताब्दीको प्रारम्भिक भागमा कन्स्टान्टिनको नाममात्रको धर्मान्तरणले ठूलो हर्ष उत्पन्न गरायो; र धार्मिकताको एउटा रूपले ढाकिएको संसार मण्डलीभित्र पस्यो। अब भ्रष्टताको कार्य तीव्र गतिमा अघि बढ्यो। मूर्तिपूजकता, पराजित भएको जस्तो देखिँदा पनि, विजेता बन्यो। त्यसको आत्माले मण्डलीलाई नियन्त्रण गर्‍यो। त्यसका सिद्धान्तहरू, विधि-विधानहरू, र अन्धविश्वासहरू ख्रीष्टका अनुयायी भएको दाबी गर्नेहरूको विश्वास र आराधनाभित्र समावेश गरिए।”

“मूर्तिपूजा र ख्रीष्टियन धर्मबीचको यस समझौताले भविष्यवाणीमा अगमवाणी गरिएको ‘पापको मानिस’ को विकास गरायो, जसले परमेश्वरको विरोध गर्छ र आफूलाई परमेश्वरभन्दा माथि उचाल्छ। झूटा धर्मको त्यो विराट

प्रणाली शैतानको शक्तिको एक उत्कृष्ट कृति हो—आपनै इच्छाअनुसार पृथ्वीमा शासन गर्न सिंहासनमा बस्ने उसको प्रयत्नहरूको एक स्मारक।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४९, ५०।